

Sincap ve Kirpi

Jane MEADOW

Sincap ve Kirpi

Jane MEADOW

Büyük yeşil ormanın, güneş ışığının yaprakların arasından dans ettiği sıcak bir köşesinde, Sammy adında neşeli bir sincap yaşırdı. Kabarık turuncu kuyruğu ve parlak kahverengi gözleriyle Sammy yüksek ağaçlara tırmanmayı çok sevdi. Küçük mavi bir boyun atkısı takar, hazine toplamak için bez bir çanta taşırdı. Her sabah daldan dala atlar, kuşlarla neşeyle cıvıldaşır.

Aşağıda, yumuşacık orman zemininde ise Hugo adında düşünceli bir kirpi yaşardı. Dikenli kahverengi sırtı ve yuvarlak yeşil gözlükleri onu hemen fark edilir kılardı. Hugo minik bir çekiç ve İngiliz anahtarıyla küçük bir alet kemeri takardı. Yeri keşfetmeyi, mantarları ve kayıp parlak şeyleri koklayarak bulmayı severdi. Sammy tırmanırken Hugo toprağı araştırırdı ve bulduklarını paylaşmak için sık sık buluşurlardı.

Güneşli bir gün Sammy yaşlı bir meşe ağacının tepesinde olağan dışı bir şey gördü. "Çabuk gel, Hugo!" diye seslendi, gür kuyruğu heyecanla kıpır kıpırdı. Hugo kısa bacakları hızla işleyerek oraya koştu. "Ne var?" diye sordu gözlüklerinin ardından bakarak. Sammy yukarıyı işaret etti. "Bir ağaç evi! Eski, terk edilmiş bir ağaç evi! Hadi gidip bakalım!"

Hugo başını yana eğdi. "Ama ben ağaca tırmanamam," dedi. "Bacaklarım çok kısa." Sammy sırttı. "Endişelenme! Ben tırmanırım ve sana ne gördüğümü söylerim." Minik pençeleriyle kabuğa tutunarak gövdeye tırmandı. Tepede kırık korkuluğu ve eğri bir kapısı olan ahşap bir platform buldu. "Onarılması gerekiyor!" diye aşağıya seslendi Sammy.

Hugo'nun gözleri yeşil gözlüklerinin ardında parladı. "Ben bir şeyleri tamir edebilirim!" dedi. "Ama aletlere ihtiyacım var. Bazıları orman zemininde kayıp." Sammy hızla aşağı indi. "Bunu birlikte yapabiliriz!" diye ilan etti. "Sen keskin burnunla yeri ara, ben de ağaçtan tahta indireyim. Takım çalışması!" Hugo başını salladı ve bunu onaylamak için pençelerini sıkıp tokalaştılar.

Sammy yeniden meşe ağacına tırmandı. Eski tahtaları dikkatlice gevşetip çantasına koyarak aşağı taşıdı. "Bunlar onarım için mükemmel olacak!" diye cıvıladı. Bu sırada Hugo orman zeminini koklayarak ilerliyordu. Parlak siyah burnu kıpırdadı. "Metal gibi bir koku alıyorum," diye mırıldandı. Yaprakları kenara itip paslı bir çekiç buldu. "Bir tane buldum!" diye seslendi.

Sammy daha fazla tahta indirdi, parça parça. Çalışırken mavi boyun atkısı dalgalanıyordu. "Bu zor iş," diye soludu, "ama eğlenceli!" Hugo bir çalının yanını ararken bir kutu eski çivi buldu. "Bak!" dedi, onları havaya kaldırarak. "Bunlar tahtaları bir arada tutar." Sammy sevinçle bağırdı. "Bir şeyler bulmakta harikasın!" dedi. Hugo gülümsedi. "Sen de tırmanmakta harikasın!"

Ağaç evinin eğri kapısını onarmaya karar verdiler. Sammy tırmandı ve kaldırmayı denedi ama kapı çok ağırdı. "Bunu tek başıma yapamam," dedi. Hugo bir an düşündü. "Ben aşağıdan itebilirim," diye önerdi. "Sen yukarıdan çek." Sammy kabul etti. Üçe kadar saydılar ve büyük bir itiş ve büyük bir çekişle kapı dümdüz açıldı. "Başardık!" diye birlikte bağırdılar.

Sonra korkuluęu onarmaları gerekti. Sammy daha fazla tahta indirdi ama bazı parçalar çok uzundu. Hugo minik testeresini çıkardı. "Onları boyutuna göre keseceğim," dedi. Sammy onları sabit tutarken her parçayı dikkatlice kesti. "Alet kemerin çok kullanışlı!" dedi Sammy. Hugo kıkırdadı. "Senin çantan da ihtiyacımız olan her şeyi taşıyor!" Mutlu bir melodi mırıldanarak yan yana çalıştılar.

Güneş batmaya başladığında işlerini hayranlıkla izlemek için geri çekildiler. Ağaç evi çok daha iyi görünüyordu ama hâlâ bir çatıya ihtiyacı vardı. Sammy endişeli görünüyordu. "Yeterince tahtamız olduğundan emin değilim," dedi. Hugo havayı kokladı. "Şurada eski tahta kokusu alıyorum," dedi, devrilmiş bir dalı işaret ederek. "Hadi gidip alalım!" Hızla oraya gittiler ve dalı birlikte sürükleyerek geri getirdiler.

Tam o sırada bir rüzgâr dalı uçurdu! Dal küçük bir tepeden aşağı yuvarlandı. "Olamaz!" diye bağırdı Sammy. "Onu asla geri getiremeyiz!" Ama Hugo çoktan arkasından paytak paytak yürüyordu. "Onu geri yuvarlayabilirim!" diye seslendi. Var gücüyle itti ve dal yavaşça tepenin yukarısına yuvarlandı. Sammy sevinçle bağırdı. "Göründüğünden daha güçlüsün!" dedi. Hugo sırttı. "Sen de sandığımdan daha hızlısın!"

Dal geri geldiğinde çatıyı bitirdiler. Sammy tırmandı ve son düğümü bağladı. "Bitti!" diye duyurdu. Ağaç evine girdiler. Sıcacık ve kuruydu. "Harika bir takımız," dedi Hugo. "Sen yükseğe tırmanıyorsun, ben aşağıyı araştırıyorum." Sammy başını salladı. "Farklılıklarımız en büyük gücümüz!" Yıldızlar parlamaya başlarken birlikte oturup ormana baktılar.

O günden sonra ağaç evi onların özel buluşma yeri oldu. Sammy yüksek dallardan meyveler getirir, Hugo orman zemininden mantarlar getirirdi. Oturup hikâyeler paylaşırlardı. "Farklı olmamıza sevindim," dedi Sammy bir gün. "Ben de," diye onayladı Hugo. "Aynı olsaydık, yaptığımız şeylerin yarısını yapamazdık." Birbirlerine gülümsediler, sonsuza dek en iyi arkadaşlar.

Diğer hayvanlar da onların dostluğunu fark etti. Küçük bir tavşan sordu: "Bu kadar farklıyken nasıl iyi geçiniyorsunuz?" Sammy açıkladı: "Her birimiz iyi olduğumuz şeyi yapıyoruz." Hugo ekledi: "Ve geri kalanında birbirimize yardım ediyoruz." Tavşan başını salladı. "Bu iyi bir yol," dedi. Ve iki arkadaş her zaman birlikte inşa etmeye ve keşfetmeye devam ettiler.

Bir akşam ağaç evlerinde otururken Sammy dedi ki: "Burayı ilk bulduğumuz zamanı hatırlıyor musun? Her yer dağınıktı!" Hugo güldü. "Şimdi haline bak!" Yeşil gözlüklerini düzeltti. "Birlikte çalıştığımız için onardık." Sammy'nin gür kuyruğu etrafına kıvrıldı. "Ve arkadaş olduğumuz için," dedi. Ayın yükselişini izlediler, gururlu ve mutlu hissederek.

Böylece sincap Sammy ve kirpi Hugo, farklı olmanın bir dostluğu daha da güzelleştirebileceğini kanıtladılar. Sammy hâlâ yükseğe tırmanmayı, Hugo da hâlâ yeri keşfetmeyi seviyordu. Ama artık her zaman birbirleri vardı. Ve ne zaman bir sorun görseler, onu birlikte çözebileceklerini biliyorlardı. Orman onların yuvasıydı ve dostlukları en güzel hazineydi.